

Jeza zaradi nevednosti

V začetku oktobra so se zbrali predstavniki TVD Partizan Tabor, krajevne skupnosti Tabor, ZTKO Center, koordinacijskega odbora za družbene organizacije in društva in predstavnik OK ZKS Center. Povod sestanka je bilo pismo, ki naj bi ga podpisali »vodniki TVD Partizan Tabor«. Pismu zaradi anonimnosti ne gre posvečati pozornosti, je pa lahko kljub podtikanjem in neresnicam spodbuda za pogovor o vrsti vprašanj.

Iz razprave na sestanku lahko povzamemo, da so samoupravni odnosi v društvu sicer dobro razviti in da nesamoupravne metode ne bi imele veliko možnosti. Kljub vsemu pa bo treba še veliko naporov, da bi samouprava, ki sicer stoji na nogah, tudi shodila ali celo stekla. Več se bomo morali pogovarjati o problemih. Že dalj časa imamo smernice in dogovore o povezavi društva s krajevno skupnostjo, medsebojnem dopolnjevanju na področju športne rekreacije krajanov, planiranju itd. Če bi se o vsem tem sproti in odkrito pogovarjali, ne bi bilo nejasnosti. Sabljaška sekcija TVD Partizan Tabor je bila na primer huda na zvezo telesnokulturnih organizacij, ki nič ne prispeva k njihovi udeležbi na sablaških turnirjih po državi in zunaj meja. Jeza je nastala zato, ker niso prav nič

vedeli, da so se telesnokulturni delavci že leta 1976 dogovorili, da se bo tekmovalni sistem za rekreacijo končal na občinskih mejah. Ne bomo več financirali dragih rekreacijskih tekmovanj, ki so postala sama sebi namen. Če smo se tako dogovorili, se moramo dogovora držati.

Dogovorili smo se tudi o prioritetah športnih panogah, ki so bile izbrane po širši javni razpravi in na podlagi velikega števila kazalcev. Ta dogovor izvajamo že sedem let in se z njim mnogi tudi ne strinjajo. Vendar – dogovor je pač dogovor – veljal bo, dokler ga ne bomo zamenjali z drugim. Nasprotovanje in negodovanje na nepravem mestu pa nič ne spreminja in ne pomaga, pa čeprav je še tako dobro mišljeno.

Sredstev za telesno kulturo je vedno manj in je zato dejav-

nost društva prizadeta. O stabilizacijskih ukrepih so razpravljali na zadnji seji telesnokulturne skupnosti. Kdor ne pozna sklepov, ki se nanašajo na prispevek telesne kulture k naporom vse družbe, da bi pomagali gospodarstvu, bo moral biti še naprej začuden, da ima na voljo vedno manj sredstev.

Nepoznavanje razmer najbolj škodi telesnokulturnim delavcem in s tem neposredno telesnokulturni dejavnosti. Zakaj se pričemo zanimati za probleme šele takrat, ko smo osebno prizadeti? KK SZDL Tabor bo pripravila sekcijo s temo »šport in rekreacija v krajevni skupnosti«. Sodelovanje je obljubila tudi ZTKO Ljubljana Center. »Majniška srečanja« (celomeščna športno-kulturna dejavnost v krajevni skupnosti Tabor) bodo nadaljevali in jih popestrili z novimi prijemmi. Ugotovili so, da je to ena od konkretnih oblik sodelovanja društva in krajevne skupnosti Tabor. Sestanek je izzvenel zelo vzpodbudno. Le to je presenetljivo, da je do njega prišlo zaradi nekega anonimnega pisma.

B. Ž.

Denar odteka mimo potreb

Na območju naše občine deluje že 55 telesnokulturnih organizacij, njihovo število pa iz leta v leto narašča. Od leta 1974 se je število teh organizacij povečalo iz prvotnih 19 na 55 konec lanskega leta. Obseg rekreacije v ozdih in krajevnih skupnostih v občini pa se je povečal za 175 odstotkov.

V Ljubljani zbirajo prispevke za telesno kulturo po enaki prispevni stopnji, vendar pa po domicilnem načelu. To pa našo občino nehoti postavljati v neenakopraven položaj nasproti drugim. Delavci se namreč največ udeležujejo rekreacije v občini Ljubljana Center, prispevke pa združujejo v občinah svojega stalnega prebivališča. Skupno je v osnovnih telesnokulturnih organizacijah 18.357 članov, 73 odstotkov pa jih združuje sredstva v drugih občinah. Zaradi tako razporejenih sredstev ostaja v nekaterih občinah denar, v občini Ljubljana Center pa znaša primanjkljaj za leto 1983 približno 9 milijonov dinarjev. Prav zato bo v naši občini le 55-odstotno uresničen letni program dela.

O nepravilnosti takšnega – domicilnega – načina zbiranja prispevkov za financiranje telesnokulturne dejavnosti v občini govori še bolj podatek, da redno vadi v občini 20,55 odstotka delavcev, ki tudi stanujejo v občini Ljubljana Center, pri zbranih sredstvih pa predstavlja njihov delež le 11,4 odstotka. Takšen položaj nujno zahteva spremembo dosedanjega načina financiranja.

Zato predsedstvo občinskega sindikalnega sveta podpira TKS naše občine v prizadevanjih za solidarnostno prelivanje sredstev na podlagi programov obsega delovanja posameznih TKS v Ljubljani. Mestnemu svetu ZS Ljubljana so predlagali, da razpravi o tej problematiki še letos, tako da bi v prihodnjem letu že začeli pravičnejše deliti sredstva za delovanje TKS.

J. P.

PISMA BRALCEV

Ovire na križišču

Leta 1977 smo popravljali Resljevo cesto. Pričakovali smo, da bomo to zelo pomembno mestno križišče bistveno obogatili. Zamenjali pa smo samo tlak, prometni pasovi so ostali po starem. Mojega strokovnega ugovora niso upoštevali.

Leta 1980 smo preurejali zaklonišča in hodnik za pešce na Trgu OF ob malem parku. Tedaj smo prometno stanje na križišču bistveno poslabšali. Pretirano smo razširili hodnik za pešce, namesto da bi zgradili četrti vozni pas za zelo obremenjeno postajališče javnega mestnega prometa.

Po napovedih Železniškega gospodarstva in Mestnega javnega prometa bo do bistvenih preurejanj na Trgu OF in na Masarykovi cesti prišlo šele po letu 1990. Kaže torej, da bomo imeli sedanje slabo urejeno cestno križišče še vrsto let.

Takoj bi morali razširiti južno vozišče Trga OF od Moša Pijadeje ulice do Resljeve ceste za četrti vozni pas pred križiščem in za umaknjeno avtobusno postajališče javnega prometa. Sedanje avtobusno postajališče tik pred križiščem je popoln zamašek.

Avtobusno postajališče je potrebno takoj prenesti vse do Ulice Moše Pijadeje. Tu imamo vendar cestni prehod, avtobusno postajo in železniški kolodvor. Ne razumem, zakaj smo tako odrinili avtobusno postajo in dali vso prednost kioskom.

Ponovno sem že predlagal in pisal ter prosil, da se grdo obzidje barakarskih objektov ob križišču takoj poruši. Odstranimo vendar to okupatorjevo obzidje in potrebam primerno razširimo za en vozni pas še Resljevo cesto pred križiščem.

Križišče je namreč vedno bolj obremenjeno in to vzporedno z večanjem avtobusnega in železniškega prometa, vedno večjega prometa taksijev in prometa avtomobilov z vlaki in z edinim dovozom osebnih avtomobilov na železniški kolodvor.

Ravno zaradi vsega tega bi morali pred križiščem zgraditi še en vozni pas tudi na Masarykovi cesti. Tako bi imela vozila za naravnost na Trg OF svoj pas in svoj pas na avtobusni in železniški kolodvor. Zakaj tega še nismo napravili? Ali ne dovolijo rušiti obzidja barak, ali ni dovolila železnica, ali smo se bali porušiti dvojne drevesc, ali smo se odločili čakati na rekonstrukcijo še 8 let, ali pa so vse to prezrli prometniki?

Sedanje stanje na tem križišču je nemogoče. Predlagam, da ga rešimo takoj, ne pa, da bomo čakali na gradnjo novega železniškega kolodvora s povsem novim križiščem, ki zahteva pri sedanjem stanju podvoz pod tem križiščem, pri poglobitvi železnice pa nadvoz.

CIRIL STANIČ

Malica je – počakajte!

Polurni odmor za malico med osemurnim delavnikom je ena velikih pridobitev, ki jih zakon o delovnih razmerjih prinaša našemu delavcu. Samo osem odstotkov vseh podjetij v Evropi ima plačan čas za počitek med delovnim časom. Takle počitek ni dobrodošel in koristen samo v fiziološkem pogledu, da si telo lahko obnovi porabljene kalorije, ampak tudi v psihološkem, saj se med sprostitvijo v odmoru lahko poravnajo tudi zrahljani živci.

Kar precej uradov, delavnic in ustanov, ki imajo opravka z občani, preprosto zapre »štacuno« za pol ure. Če tega ne veš, moraš pač potrpežljivo počakati, da delo steče in prideš na vrsto. Tudi v Staninvestu na Miklošičevi 18, kamor hodimo poravnavat stanarino, imajo dopoldne pol ure malico. Mnogi ne vedo, kdaj

se tam začne ta človekoljubni počitek. V čakalnici se nabere dolga vrsta starejših občanov. Tiho se spogledujejo in vdano čakajo, kdaj se bo spet začelo delati. Na vratih piše, da je delovni čas od 8. do 13. ure, nikjer pa ni nobenega obvestila, kdaj je malica.

Uslužbenko sem pobral, zakaj nikjer ne piše, kdaj začnejo malicati in kdaj nehajo. Poučila me je, da je bil na steni listek, da ga je pa nekdo odtrgal. Vprašal sem jo še, če ne bi mogli urediti dela tako, da bi recimo za čas »malice« kdo drug sedel za blagajniško mizo. Užaljeno mi je odgovorila, da lahko tako govori samo tisti, ki nima opravka z denarjem, ona je pa že plačala in noče več.

Suhe solze so mi stekle po licu. Blagajničarko je treba pač razumeti. Denar ni listje pod drevesom. Zasmilili so se

mi pa tudi vsi tisti betežni, ostareli najemniki, ki morajo čakati cele pol ure, če pridejo ravno v tistem nesrečnem času.

Na splošno se mi zdi, da bi morale delovne organizacije vsaj pri likvidacijskih okenih urediti delo tako, da bi teklo nepretrgano. Tako delajo povsod po svetu. In kaj bi bilo, če bi šofer avtobusa sredi vožnje ustavil svoje vozilo in si organiziral polurno malico? Ali naj za pol ure zaprejo tudi trgovine, gostinske obrate, blagajne na železniških in avtobusnih postajah? Blagajničarka je človek; treba jo je razumeti. Občan je tudi človek in tudi njega je treba razumeti.

MIRKO HROVAT

DOGOVORI / 11

DOGOVORI

Gradišče 10, p.p. 191 – Telefon 214-296, 223-510 in 223-509 – Izhaja štirnajstrednjo – Naklada 16.500 izvodov

Izdajateljki svet:

Ljilje Cepuš – predsednik, Srečo Čož – podpredsednik, člani: Ivo Bogataj, Franc Boštjančič, Tanja Keršmanc, Miro Kokoli, Stanka Marín, Franc Možina, Andrej Milnar, Ksenija Preželj, dr. Marko Polič, Ida Reboj, Milan Slemenik in Meta Verbič

Ureja uredniški odbor:

Srečo Čož, Vito Komac, Dragica Kremser, Bojan Lubej, Jože Pirč, Janko Rednak, Anka Štrukelj, Rudi Zavbi, Brane Žugelj, Niko Isajevič (odgovorni urednik), Lučka Špat (urednica), Matija Čož (tehnični urednik).

Rokopisov ne vračamo.

Tisk: CGP »Delo«, Likozarjeva 1